

ינקי אחי היקר,

עם הימים לפני שהתאשפעת כשהיינו איתך היה עצוב לראות
אותך.... מצב אחד כל כך יפה עם הלבן הקטן והתספורת
המסודרת אבל עם עיניים עצובות שמבטות לעומק את מה
שקורה בפנים.

הלב נקרע מההבנה שהיופי החיצוני והאסטטיקה שהייתה
חשובה לך כיסתה על מה שהתחולל בתוכך..

אתה מצבר וחונק את הצמעות עד שכבר אי אפשר והן
צולעות ואתה נבוק מבק מנשה ומשתתק.

כל השוף שלך היה מלא בסימנים כחולים וחורים מהמפרקים
שהכניסו לך כל יום ואתה מנסה להסתיר כדי שאנחנו לא
נתעצב. שחליפה לא נהיה עצובים בשללך ובוודאי שלא
נחשו בשללך.

אבא סובל איזק ושניכם סובלים בסקט ואמא..

הלב נקרע לראות את אמא שלא זי שהיא איבדה את רובי
אחותנו היקרה. היא טיפלה באבא ואז הטיע סיפור המחלה
שלב

אמא שצריכה לראות אותך את בנה הבכור האהוב קמא
וסובל בכל יום אחדש ועם זאת היא מאוד הסתגלה לא
להראות עצב איזק כי היית מאוד רעים לזה וביקשת ממנה

כל הצמח לא לבכות ולא להיות עצובה ותמיד שיפסנת על
היחס "אלון 10 כוכבים" אמרת..

ובכלל אין אדם יותר מפרטן ממך אח יקר תמיד ועל כל
דבר .

יצאת לומר רק בדברים טובים, אהלא ולשבת.. אראות רק את
הטוב שבאדם וחלילה שלא איפול בלשון הרע.

ינקי אחי, כמה מהמורות היה עליך לעבור בחיים ותמיד
ראית את הרצ הטוב שבהם..

הצמות של יוני בספר שכתבת וכל כך היית טאה בו היה
סוף של צמותך וכשהיית בבית החולים ציטטת לי שורות
מהספר שתיארו ממש את מצבך באותה העת...

"שפתיו היו נפוחות ומלאות צם בקיק, קרוש וכתפיו היו
שואות"

ואני רציתי לחבק אותך על הכל

היית לי האח השלול, צה שליווה אותי בכל צעז בבטרות
שלי, היית לי חבר נפש שהיה שותף לכל מחשבותיי ולכל
מעשיי

תחפר לי אחי האהוב.

אך לצדך בפנים שלוות ותמור עכשיו על אחותינו רוצי
עם לא עלה